

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 10Sžso/13/2013                 |
| Identifikačné číslo spisu: | 1012200511                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 20.11.2013                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Zuzana Ďurišová          |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2013:1012200511.1 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci žalobcu: Borsodi Transít Foglalkoztatási Közhasznú Nonprofit Korlátolt Felelősségű Társaság, so sídlom 3600 Ózd, Jászi. O. u. 3, Maďarsko, zastúpený JUDr. Ladislavom Csákóm, advokátom, so sídlom Hviezdoslavova 4, Rožňava, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom ul. 29. augusta 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 10652-2/2012-BA zo dňa 6. februára 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/93/2012-39 zo dňa 26. marca 2013, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/93/2012-39 zo dňa 26. marca 2013 m e n í tak, že rozhodnutie žalovanej č. 10652-2/2012-BA zo dňa 6. februára 2012 z r u š u j e a vec jej v r a c i a na ďalšie konanie.

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania z titulu trov právneho zastúpenia vo výške 489,06 Eur na účet jeho právneho zástupcu v lehote tridsiatich dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

### Odôvodnenie

#### I.

Rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/93/2012-39 zo dňa 26. marca 2013 bola zamietnutá žaloba žalobcu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 10652-2/2012-BA zo dňa 6. februára 2012, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Topoľčany č. 32062-102/2011-TO z 15. augusta 2011 o zániku povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti U. D. dňom 25. augusta 2008.

Svoje rozhodnutie krajský súd odôvodnil tým, že podľa jeho názoru na odvádzanie sociálneho poistenia sa na zamestnanca U. D. podľa Nariadenia EHS č. 1408/71 vzťahovala slovenská legislatíva a teda napadnuté rozhodnutie bolo zákonné. V danom prípade by pripustením iného právneho výkladu U. D. počas výkonu prác v spoločnosti VALSABBIA SLOVAKIA, s.r.o. nebol nikde povinne nemocensky, povinne dôchodkovo a povinne v nezamestnanosti poistený (vzhľadom na už citované nariadenie rady EHS č. 1408/71 zo dňa 14. júna 1971 v znení vykonávacieho Nariadenia by nespĺňal náležitosti povinného poistenia v Maďarsku a na území Slovenskej republiky by mu to za tejto osobitnej právnej

situácie neumožňovalo znenie ustanovenia § 20 písm. a/ zákona č. 461/2003 Z. z.). Súd nesúhlasil ani s tvrdením žalobcu, že v súvislosti s vydaním napadnutého rozhodnutia by musel odvody zaplatiť duplicitne. Zdôraznil, že žalobca odvody poistného ani raz žalovanej neuhradil a preto nemohlo dôjsť k ich duplicitnému zaplateniu.

## II.

Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, v ktorom uviedol, že:

- súd nevyvodil žiadne závery zo skutočnosti, že žalovaný správny orgán svoje rozhodnutie založil na zistení, že dotknutému zamestnancovi vznikol pracovný pomer na území SR,
- ani zo znenia Nariadenia Rady EHS č. 1408/71 nie je možné dospieť k záveru, že sa na menovaného vzťahovala slovenská legislatíva,
- v danom prípade existujú aj výnimky, ktoré vylučujú aplikáciu čl. 13 Nariadenia. Pre prípad, že by súd bol i napriek vyššie uvedenému toho právneho názoru, že na základe čl. 13 by bola daná aplikovateľnosť slovenského práva namietame, že túto vylučuje čl. 14/1 a Nariadenia, v zmysle ktorého sa čl. 13 ods. 2 písm. a/ nepoužije, pokiaľ osoba, ktorá je zamestnaná na území členského štátu podnikom, pre ktorý zvyčajne pracuje, a ktorá je vyslaná týmto podnikom na územie iného členského štátu, aby tam vykonávala prácu pre tento podnik, naďalej podlieha právnym predpisom prvého členského štátu za predpokladu, že predpokladané trvanie tejto práce neprekročí 12 mesiacov a že nie je vyslaná s cieľom, aby nahradila inú osobu, ktorá ukončila dobu svojho vyslania. Pokiaľ súd vylúčil možnosť aplikácie tejto normy s tým, že zamestnanec nemal vystavený formulár E 101 je potrebné uviesť nasledovné: čl. 11/1 Nariadenia Rady EHS č. 574/72 hovorí o tom, že inštitúcie určené príslušným orgánom členského štátu, ktorého právne predpisy zostávajú uplatniteľné, vydajú osvedčenie, že zamestnanec naďalej podlieha týmto právnym predpisom do určitého dátumu. Už aj zo samotného pojmu osvedčenie vyplýva, že ide o doklad, ktorý deklaruje určitý stav a v žiadnom prípade sa s jeho vydaním či nevydaním nespája vznik, zmena či zánik nejakého právneho vzťahu, resp. právnej situácie, čiže celkom jednoznačne nemá konštitutívny charakter. Napokon aj samotné nariadenie upravujúce status quo tohto osvedčenia hovorí o ňom len ako o formalite, čo vyplýva napr. aj z názvu citovaného článku,
- z rozsudku nie je zrejmé, ktoré znenie zákona č. 461/2003 Zb. súd aplikoval na tento právny vzťah, hoci je evidentné, že uvedený právny predpis za obdobie tvrdeného vzniku pracovného pomeru menovaného až po rozhodovanie súdom bol viackrát novelizovaný. Nie je teda jasné, či súd aplikuje znenie zákona účinné v čase tvrdeného vzniku pracovného pomeru alebo v čase jeho rozhodovania, prípadne iné znenie,
- žalobca ako spoločnosť nevykonával žiadne významné ekonomické činnosti na území Maďarska,
- nesúhlasí s argumentáciou žalovanej akceptovanou súdom, že je zrejmé, že rozhodovala o vzniku povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti zamestnanca podľa slovenskej legislatívy, keďže rozhodoval podľa § 178/1a zákona č. 461/2003 Z. z., pretože táto skutočnosť mala vyplývať z jej rozhodnutia (minimálne z jeho odôvodnenia) a žalovaná sa v žiadnom prípade nemôže odvolávať na to, že sa osoba čítajúca jej rozhodnutia „dovtipí". Krajský súd sa s touto námietkou nijako nevysporiadal, čo žalobca považuje za absenciu riadneho odôvodnenia rozhodnutia, čo ho v konečnom dôsledku robí nepreskúmateľným a súčasne týmto postupom sa mu odníma možnosť konať pred súdom,
- krajský súd neposúdil zmluvu uzavretú medzi žalobcom a VALSABBIA SLOVAKIA, s.r.o. podľa jej obsahu, ale podľa jej pomenovania,
- nikdy netvrdil, že by rozhodnutie maďarského súdu malo vyvolať účinky na území Slovenskej republiky, len prezentoval očakávanie ohľadne jednoty rozhodovacej praxe súdov EU zvlášť vo veciach, ktoré sa teraz prejednávajú (čiže s cudzím prvkom),
- nesúhlasí s názorom, že nereagoval na list prvostupňového správneho orgánu zo dňa 20. apríla 2011 a 26. mája 2011, pretože ho v reakcii na ne požiadal, aby mu oznámil, na základe akej právnej normy a ktorého právneho predpisu mieni vykonať kontrolu u právneho subjektu vzniknutého podľa maďarských právnych predpisov na území Maďarska, ktorý tiež na území Maďarska uzavrel pracovnú zmluvu podľa maďarských právnych predpisov s maďarským štátnym príslušníkom. Žiaľ, správny orgán tejto požiadavke nevyhovel a v ďalšom so žalobcom prestal komunikovať.

Ďalej uviedol, že zamestnanec U. D. pracoval pre maďarskú agentúru v Maďarsku v meste Dunajváros, a nie je zrejmé, z akého dôvodu sa dostal na zoznam zamestnancov, ktorí pre maďarskú firmu pracovali

vo firme Valsabbia Slovakia v Bánovciach nad Bebravou a nie je ani jasné, kto, pre koho a na aký účel uvedený zoznam vôbec zostavoval. Maďarský správny orgán zrejme poskytol slovenskému informáciu o všetkých zamestnancoch žalobcu, bez ohľadu na to, kde pracovali. Žalobca navrhol, aby z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a v prípade úspechu v konaní žiadal náhradu trov odvolacieho konania.

Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že žalobca v odvolaní neuviedol také námietky k správnosti preskúmaného rozhodnutia, ani právne relevantné dôvody, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie preskúmaného rozhodnutia. Žalovaná nezaložila napadnuté rozhodnutie na tvrdení, že zamestnancovi vznikol na území Slovenskej republiky pracovný pomer. Uviedla, že podľa § 178 ods. 1 písm. a/ bod prvý zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení rozhodovala o vzniku povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti. Pri určení uplatniteľnej legislatívy a následnom rozhodovaní o vzniku povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti aplikovala koordinačné Nariadenie Rady (EHS) č. 1408/71 zo 14. júna 1971 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnané osoby, samostatne zárobkovo činné osoby a členov ich rodín pohybujúcich sa v rámci spoločenstva v znení neskorších zmien a doplnkov, ktorým je tak ako ostatné orgány členských štátov EÚ viazaná. Vzhľadom na toto tvrdenie poukázala žalovaná na článok 249 Zmluvy o založení európskeho spoločenstva, z ktorého okrem iného vyplýva, že nariadenie má všeobecnú platnosť, je záväzná vo svojej celistvosti a je priamo uplatniteľná vo všetkých členských štátoch. Z uvedeného vyplýva, že platné nariadenie zakladá priame práva a povinnosti a všetky dotknuté subjekty, vrátane vnútroštátnych súdov, sú nimi priamo viazané. Nevyžaduje sa žiadna ďalšia transformácia do právneho poriadku členského štátu, ba dokonca členské štáty nesmú akokoľvek pôsobiť proti nariadeniu. Vzhľadom na princíp nadradenosti, resp. prednosti európskeho práva sú nariadenia priamo aplikovateľné bez ohľadu na obsah a úpravu vnútroštátneho práva.

Ďalej uviedla, z akého dôvodu aplikovala na prerokúvaný prípad slovenské právo. Poukázala na to, že zamestnanci žalobcu vyslaní na Slovensko nemali formulár E 101 a z toho dôvodu nebolo možné udeliť uvedeným zamestnancom ani výnimku podľa čl. 17 nariadenia. Pred vydaním napadnutého rozhodnutia žalovaná požiadala inštitúciu sociálneho zabezpečenia v Maďarsku (OEP) o vyjadrenie, či v dotknutých prípadoch budú vystavovať zamestnancom žalobcu formuláre E 101 so spätnou platnosťou, na základe ktorých by podliehali legislatíve Maďarska. Z vyjadrenia OEP Budapešť vyplýva, že formuláre E 101 nemôžu byť vystavené. Táto skutočnosť je tiež uvedená v napadnutom rozhodnutí žalovanej, ktorá vyvinula dostatočnú snahu usporiadať danú situáciu v súlade s nariadením a príslušnou legislatívou. Vzhľadom na uvedené sa podľa žalovanej na prerokúvané prípady vzťahuje v oblasti sociálneho zabezpečenia legislatíva Slovenskej republiky a preskúmané rozhodnutie je vydané v súlade s ňou.

Podľa názoru žalovanej článok 13 (2) (f) nariadenia, na ktorý žalobca v odvolaní poukazuje, sa aplikuje len výnimočne, v prípadoch, keď osoba zostane bez sociálneho zabezpečenia, t. j. keď osoba prestane podliehať právnym predpisom členského štátu bez toho, aby sa na ňu začali vzťahovať právne predpisy iného členského štátu. Článok 13 (2) (f) nariadenia sa chápe ako provizórne riešenie, aby sa predišlo tomu, že zamestnanci zostanú bez sociálneho zabezpečenia. Keďže dotknutí zamestnanci žalobcu v období, kedy vykonávali práce na území Slovenskej republiky, podliehali podľa článku 13 (2) (a) nariadenia slovenským právnym predpisom, o čom Sociálna poisťovňa vydala rozhodnutia, nie je možné na týchto zamestnancov uplatniť článok 13 (2) (f) nariadenia, ktorý rieši situáciu kedy sa osoba (zamestnanec) ocitne bez sociálneho zabezpečenia.

Žalovaná poukázala na to, že žalobca nevyvinul žiadnu snahu usporiadať poistné vzťahy či už v maďarskej inštitúcii sociálneho zabezpečenia OEP alebo v Sociálnej poisťovni.

Vzhľadom na uvedené žalovaná navrhla, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k.15S/51/2012-29 zo dňa 30. januára 2013 v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

### III.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 OSP - zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 OSP. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 OSP) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa

ustanovenia § 201 v spoj. s § 250ja ods. 1 OSP odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 OSP nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, pretože napadnuté rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov (§ 250j ods. 2 písm. a/, d/ OSP). Preto postupom podľa § 220 v spojení s § 246c ods. 1 OSP rozsudok krajského súdu zmenil tak, že z dôvodov uvedených v § 250j ods. 2 písm. a/, d/ OSP napadnuté rozhodnutie žalovanej podľa § 250ja ods. 3 OSP zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie v zmysle nasledujúcich záverov.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [www.nsud.sk](http://www.nsud.sk). Rozsudok bol verejne vyhlásený 20. novembra 2013 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 OSP rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 250i ods. 1 OSP, pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúvanie napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 14 ods. 1 písm. a/ zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej iba „ZSP“), povinne nemocensky poistení sú zamestnanec, ktorý vykonáva právu na území Slovenskej republiky alebo mimo územia Slovenskej republiky počas obdobia určeného zamestnávateľom, ak medzinárodná zmluva, ktorá má prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky, neustanovuje inak.

Podľa § 15 ods. 1 písm. a/ ZSP, povinne dôchodkovo poistení sú zamestnanec, ktorý vykonáva prácu na území Slovenskej republiky alebo mimo územia Slovenskej republiky počas obdobia určeného zamestnávateľom, ak medzinárodná zmluva, ktorá má prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky, neustanovuje inak.

Podľa § 16 ZSP, povinne úrazovo poistený je zamestnávateľ okrem zamestnávateľa sudcu podľa osobitného predpisu a zamestnávateľa prokurátora podľa osobitného predpisu.

Podľa § 18 ods. 1 ZSP povinne garančné poistený je zamestnávateľ uvedený v § 7 ods. 1 písm. a/ a d/ a v § 7 ods. 2, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 19 ods. 1 ZSP, povinne poistený v nezamestnanosti je zamestnanec, ktorý je povinne nemocensky poistený, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 20 písm. a/ ZSP Povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti zamestnanca vzniká fyzickej osobe v pracovnom pomere odo dňa vzniku pracovného pomeru a zaniká dňom skončenia pracovného pomeru.

Podľa § 209 ods. 1, 2, 3, 4, 5 ZSP, rozhodnutie organizačnej zložky Sociálnej poisťovne sa vydáva písomne, ak tento zákon neustanovuje inak. Rozhodnutie musí byť v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutočného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Z obsahu pripojených spisov odvolací súd zistil, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovanej č.10877-2/2012-BA zo dňa 31. januára 2012, ktorým bolo rozhodnuté o zániku povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti U. D. dňom 25. augusta 2008.

Žalovaná v napadnutom rozhodnutí bez uvedenia ustanovenia zákonného predpisu, podľa ktorého zaniklo uvedenému zamestnancovi povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti v odôvodnení uviedla, že tak rozhodla pre zánik pracovného pomeru konkrétnej osobe - zamestnancovi a uviedla dátum, podľa ktorého údajne mal pracovný pomer zaniknúť - dňa 25. augusta 2008. Tento dátum však nie je dňom zániku pracovného pomeru medzi žalobcom a zamestnancom U. D., a to určite nie na území Maďarska a podľa právneho predpisu Maďarskej republiky.

Z uvedeného je teda pochybné, či takéto odôvodnenie zániku pracovného pomeru - pričom žalovaná ani nezisťovala, o aký druh práce, ktorý zamestnanci vyslaní do Valsabbia Slovakia, s.r.o. Bánovce nad Bebravou z Maďarska vlastne vykonávali - môže byť zákonným podkladom pre zánik sociálneho poistenia zamestnanca v zmysle vtedy platného slovenského práva. Toto právo navyše ani presne neoznačila so zreteľom na množstvo noviel rozhodujúceho zákona, podľa ktorého vec posudzovala.

Žalovaná realizujúc požiadavku OEP Budapešť - obdoba našej zdravotnej poisťovne - vykonala kontrolu odvodu poistného na sociálne poistenie u zamestnanca Valsabbia Slovakia, s. r. o. Bánovce nad Bebravou.

Žalovaná nezisťovala a ani v napadnutom rozhodnutí nijako neodôvodnila, či OEP Budapešť je oprávnenou inštitúciou, či orgánom s rovnakými kompetenciami ako Sociálna poisťovňa, a preto či je oprávnená na postup, ktorý vykonáva ohľadne sociálneho poistenia Sociálna poisťovňa na základe zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení a iných právnych predpisov. Jej tvrdenia však vzala za základ svojho zisťovania a konštatovania, že na zamestnancov žalobcu sa vzťahuje, pokiaľ ide o sociálne poistenie, slovenské právo, a to so zreteľom na Nariadenie Rady EHS č. 1408/71. Rovnako neuviedla, či zistila, že uvedený zamestnanec sa v uvedenom období skutočne nachádzal na území Slovenska a nie Maďarska v Dunajvárosi, ako uviedol žalobca.

Žalovaná v preskúmaných rozhodnutiach nevysvetlila, z akých dôvodov svoje zistenia a konštatovania o použití slovenskej legislatívy na zamestnancov žalobcu vyslaných na Slovensko podložila už uvedeným Nariadením č. 1408/71, a nie Nariadením Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 spoločne s vykonávacím predpisom Nariadením Európskeho parlamentu a Rady č. 987/2009, ktoré pre Slovenskú republiku nadobudli účinnosť 1. mája 2010, pričom napadnuté rozhodnutia, aj keď sa mali vzťahovať na pracovnoprávne vzťahy vzniknuté pred týmto dátumom, boli vydané po tomto dátume - najskôr 30. januára 2012.

Na migrujúcich občanov sa uplatňuje legislatíva EÚ - sú to medzinárodné predpisy sociálneho zabezpečenia. Od 1. mája 2010 nadobudli účinnosť nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia, nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009, ktorým sa stanovuje postup pre vykonávanie nariadenia (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 988/2009 zo 16. septembra 2009, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia a určuje sa obsah jeho príloh. Tieto nariadenia sú záväzné v celom rozsahu a priamo uplatniteľné vo všetkých členských štátoch Európskeho hospodárskeho priestoru vrátane Švajčiarska Islandu, Lichtenštajnska a Nórska. V zmysle čl. 7, ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky majú právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky.

Žalovaná si neozrejmila povahu (deklaratórnu alebo konštitutívnu) formulárov E 101 a tomu neprispôsobila obsah odôvodnenia svojich rozhodnutí. Odvolací súd je toho názoru, že so zreteľom na ich deklaratórny charakter a stanovisko OEP Budapešť k ich vydaniu pre uvedených zamestnancov (OEP Budapešť registráciu zamestnancov žalobcu vymazala a odmietla prijať ich poistné a oznámila žalovanej, aby si so zreteľom na právo Európskej únie zaregistrovala týchto zamestnancov ona a žiadala od nich poistné) mala žalovaná žiadať potvrdenie o registrácii uvedených zamestnancov a odvode poistného v Maďarsku a až po preukázaní týchto skutočností pristúpiť k rozhodnutiu o zániku poistného vzťahu na území Slovenskej republiky, aby sa tak vylúčilo dvojité plnenie poistného v dvoch štátoch Európskej únie za tie isté osoby - zamestnancov - v rozpore so zámermi európskej legislatívy.

Žalovaná bude okrem odstránenia uvedených pochybení (ak zotrvá na svojich rozhodnutiach) povinná preukázateľným spôsobom vyvrátiť tvrdenie žalobcu, že na území Maďarska vykonáva významné hospodárske aktivity, ako to uviedol v žalobe i v odvolaní.

Odvolací súd navyše dodáva, že účastníkom konania v správnom súdnictve je v zmysle § 250 ods. 1, veta druhá OSP aj ten, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté a koho súd aj bez návrhu uznesením priberie do konania, pretože bol účastníkom správneho konania. Zamestnanec U. D., ktorého sa preskúmané rozhodnutie dotýkalo, však nebol chybným postupom krajského súdu do konania ako účastník pribratý.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozhodol o zmene napadnutého rozsudku tak, že napadnuté rozhodnutie o zániku povinného sociálneho poistenia zrušil a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie.

#### IV.

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 a 2 OSP a § 246c ods. 1 vety prvej OSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov prvostupňového i odvolacieho súdneho konania podľa vyčíslenia jeho právneho zástupcu v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) v celkovej výške 489,06 Eur, ktorá pozostáva z:

1. trov prvostupňového konania vo výške 323,50 Eur, a to:

- z náhrady trov právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom - plnomocenstvo zo dňa 24. februára 2012 (§ 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky) a písomné podanie na súd vo veci samej - žaloba zo dňa 29. februára 2012 (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky) -  $2 \times 127,16 \text{ €} = 254,32 \text{ €}$ ,

- z režijného paušálu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky -  $2 \times 7,63 \text{ €} = 15,26 \text{ €}$  a

- z dane z pridanej hodnoty vo výške 20 % z náhrady za úkony právnej služby a z režijného paušálu podľa § 18 ods. 3 vyhlášky - 53,92 €.

2. trov odvolacieho konania vo výške 165,56 Eur, a to:

- z náhrady trov právneho zastúpenia za 1 úkon právnej služby - písomné podanie na súd vo veci samej - odvolanie zo dňa 23.04.2013 (§ 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky) - 130,16 €,

- z režijného paušálu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky - 7,81 € a

- z dane z pridanej hodnoty vo výške 20 % z náhrady za úkon právnej služby a z režijného paušálu podľa § 18 ods. 3 vyhlášky - 27,60 €.

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi vyššie uvedenú náhradu trov konania z titulu trov právneho zastúpenia vo výške 489,06 Eur k rukám jeho právneho zástupcu v zmysle § 149 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP v lehote tridsiatich dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.